

det, naar de paa den Maade, jeg vil ikke sige besmykke, men belægge deres politiske Stilling under Paaberaabelse af saadant Tilbagestrid eller saadant Undskyldning som den, de her gjøre. Det er ikke en Smule mere vord end det, som det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) ansførte fra 1874, thi der er ikke den fjerneste Sammenligning mellem nu og da. Naar det ærede Medlem fra Stege gjentagende fremhævede denne Finantslov som den, vi ville have, hvem er saa dette „vi“? Det er det ministerielle Flertal, der har stemt over den; det er ikke den gamle Opposition, men det nye Flertal, der vil have den, og det er ganske naturligt, at det ærede Medlem vil have den, thi han har jo været med til at faae den lavet saaledes, som den er, for at faae en Finantslov. Naar man mener, at det er Folkethingets Stempel, der er sat paa denne Finantslov, og særlig Folkethingets, saa vil jeg gjentage, at den er ikke stemplet saaledes, som den gamle Opposition, hvis den havde raadet, vilde have gjort det, og med Hensyn til Tilblivelsesmaaden er den ogsaa meget forskjellig fra, hvad der tidligere har været Tilfældet. Jeg vil bruge et Billede, for at man kan forstaa min Tanke. Naar en Familie kjører ud, træffer det stundom, at Herren sidder paa Buxen og kjører, Familien inde, et Par af Undommen paa Buxen og et Par bag paa. Herren kjørte: det var Ministeriet; dem, der sad inde, var, for at bruge en kort Betegnelse, de tre første Rangklasser og det store Hartorn, men hvem er det, der holdt i Tømmenderne og mente at styre Hestene og hvem stod bag paa? Jeg tror, det var de ledende Mænd for den nye Situation i Folkethinget. Det er min Betegnelse for, hvorledes denne Finantslov er bleven til; men jeg indrømmer, at de Herrer nødvendig maa udtale sig paa den Maade, at det er deres fornuftige Finantslov; det er nødvendigt for dem efter deres politiske Stilling. Dette er henvendt til det ærede Medlem for Møen. Jeg forstaa, at det ærede Medlem, da han forrige Gang havde Ordet, begyndte at udtale sin Medsyn med den ærede Ordfører. Jeg indrømmer, at jeg ogsaa tidt har haat nogen Medlidenshed med den ærede Ordførers Stilling under disse Forhandlinger, men jeg vil da ogsaa sige til det ærede Medlem, at det navnlig er uheldig for den ærede Ordfører, at han, som et æret Medlem forleden sagde, i saa kort Tid kan faae sagt — jeg vil tillade mig at sige — saa mange urigtige og urimelige Ting, som han i Reglen fremsætter i sine Foredrag. Saaledes talte den ærede Ordfører i sit sidste Foredrag lige over for os om store Ord. Store Ord ere saadanne, som man ikke vil indfri ved nogen Handling. Jeg skal blot henvise til, hvad jeg fik Tillæbelse til at fremsætte angaaende den ærede Ordførers i Formiddagsmødet, og jeg skal da henvi, hvem der har fremsat store Ord om Folkethingets Stilling, om Fasthed og Udholden-

hed og beslige baade skriftligt og mundtligt, og hvorledes den ærede Ordførers Handlinger have svaret til hans Ord. Det ærede Medlem udtalte ligesom ved 2den Behandling, at Konsekventerne af, at Folkethinget hævdede sin Skattebevillingsret lige overfor et provisorisk Ministerium, var for det Første den, at man negtede Skatterne effektivt, og dernæst, at man tog sig selv til Rette; kun naar man var vis paa, at dette Skridt kunde gøres, havde man Ret til at negte Finantsloven eller tage et Provisorium. Nu siger jeg, at naar den ærede Ordfører, gaende ud fra denne Betragtning, paastaar: at den Politik at negte Finantsloven og udsætte sig for et Provisorium, er Galmandspolitik, en slet Politik, en sørgelig Politik og hvad han nu kalder det, kan det ærede Medlem ikke nogenfinde efter min Opfattelse komme til at negte Finantsloven eller udsætte sig for et Provisorium, uden at den samme Indvending kan vendes mod ham, at han gjør sig skyldig i Galmandspolitik (Modsigelse); jo, det er netop saaledes, det er en tom Udtalelse af det ærede Medlem efter min Formening, og naar han siger, at vi ikke lade os true af et Provisorium, er det en ren ørkesløs Udtalelse. Han tør ikke gjøre Noget af Frygt for et Provisorium. Han skal jo have Konsekventerne færdige: Skatteenagtelse og Lagen-sig-selv-til-Rette, ellers tør han ikke udsætte sig for at negte Finantsloven eller for et Provisorium efter den Lære, han selv fremsætter. Det kan han ikke komme fra; det ligger udtrykkelig i hans egen Fremstilling, at han maa have Revolutionen færdig, som han sagde i 1873, hvis han skal gjøre Noget i den Retning. Da jeg er overbevist om, at han ikke har Revolutionen færdig og heller ikke faar den, saa bliver Konsekvensen den, at den politiske Lære, som den ærede Ordfører er Tolk for, maa føre til, at Folkethinget bøjer sig for enhver Fordring med Hensyn til Finantsloven, som Regjeringen og Landstinget maaatte fremsætte. I Ar har man nu været nogenlunde moderat, men næste Ar kan man komme med andre Fordringer, og saa siger den ærede Ordfører, at saa kunne vi ikke negte Finantsloven, thi saa udsætte vi os for en provisorisk Finantslov. Vi have ikke Noget i Baghaanden. Konsekvensen er Skatteenagtelse og dernæst, at tage sig selv til Rette; thi den moraliske Kraft kan være god nok under ordinære Forhold, men den duer ikke under saadanne Forhold. Den moraliske Kraft bryder den ærede Ordfører sig derfor ikke om; thi han bryder sig ikke om, hvad han ikke kan se; det har han ingen Tro til. Den ærede Ordfører kan ikke komme bort fra denne logiske Konsekvens af sin Tale; men hvad bliver der saa tilbage af Folkethinget efter denne Lære? Intet. (O. Christensen: Jo, Gatten!) Ja, men der bliver ikke Noget i den; thi Folkethinget er ydmyget og kan ikke komme til at udrette Noget. Dette er den Maade hvorpaa den ærede Ordfører siger, at han vil